

Kdo bi mu ne pritrdil? Učenci so bili kar prepričani, da zna vse to — sam Breznik. In niso se varali. Zato so bili še bolj ponosni na svojega učitelja.

Ko so pozneje zopet obdelovali šolski vrt, se je štel srečnega oni, ki mu je vzel učitelj orodje iz rok ter pokazal: „takointako moraš, da bo dobro!“ Veselo je potem pripovedoval doma: „Učitelj Breznik me je naučil, on zna.“

Radí in vedno rajši so imeli otroci svojega učitelja. Ljudje so ga spoštovali od kraja ter hodili k njemu po dober svet. Daleč preko mej šolskega okraja je slovel po svoji modrosti in spretnosti. Saj ni znal samo lepo in uspešno učiti, krasno pripovedovati in še krasnejše napisovati zanimive povesti; znal je sam tudi lastnoročno pokazati, da kar uči in kar piše, niso le prazne besede, marveč njegovo lastno prepričanje, resnična volja — naravnost: on sam, ki uči, tako-le bi moralo biti, tako-le bodi in ne drugače.

Učenci so se poslej še veliko bolj veselili svojih lastnih uspehov, ko so vedeli, da je to radost tudi njih učitelja, uspeh in sad njegovega truda. To jih je še bolj veselilo kakor njih pisani sestavki v mladinskem listu. Saj so bili prepričani, da je to njih korist, njih največji dobiček, prava sreča.

Učitelja Breznika ugled je zaradi tega močno narastel in njegovi učenci so mu hvaležni s tem, da ga slušajo. Njemu in njim je pa to delo sreča in ponos.

IVAN KOŠIR:

Na Boč!

Dragi Robert!

lovenskih gorá ljubitelji so priredili preteklo nedeljo izlet na Boč. Izleta sem se udeležil tudi jaz. Evo Ti poročila o njem!

Navzlic dežju prejšnje noči smo korakali z veseljem od poljčanske strani proti vrhuncu. Pot je precej široka, peščena in ne prestrma. V eni uri smo dospeli do svetega Miklavža, podružnice kostrivniške župnije.

Tukaj smo se nasrkali sveže planinske vode ter si ogledali takozvano Balunječo, jamo, skozi katero se baje pride do velikanskega jezera, nahajajočega se v sredini Boča. V tem jezeru bi naj sameval velik zmaj, ki z njim strašijo matere svoje razposajenčke, ako nočejo biti pridkani. Če še omenim, da prinašajo stare ženice iz Balunječe jokave novorojenčke, menim, da lahko vzamemo zopet pot pod noge ter jo mahujemo naravnost proti koči na Boči.

Pot je težavna; zdi se Ti kot bi lazil po strehi. Dospevši do planinske kočice, nam je lil znoj kar curkoma s čela; noge niso bile dobre volje in tudi gospod želodec je sitnaril. Da ustrežemo vsem hkrati, smo posedli, odvezali nahrbtnike ter se jeli krepčati z jedili, ki nam jih je natovorila

dobra mamica ali skrbna sestrica. Utešila so nekaj zalegla in zadovoljila sitnobe.

Odkurimo jo torej k razgledniku, nahajajočem se kakih 20 m više od kočice. Z daljnogledom na očeh se nam je nudil krasen razgled. Divili smo se osobito onemu proti vzhodu in severu.

Prišli smo od poljčanske strani, nazaj smo jo pa udarili proti Studenicam. Spotoma smo se nazobali malin ali, kakor pravijo, cevinjaka, ki ga

je poln ves Boč in ki zanj dobe tukajšnji prebivalci lepe tisočake na leto. Kupci prihajajo iz komitata Šopronja na Ogrskem.

V $\frac{3}{4}$ ure smo prikobacali v prijazen trg Studenice, ki leže na desnem bregu Dravine.

Dasi si mi zdrav!

Tvoj

Janko.

Srce.

*Srce ti raj je sreče
in vrt nedolžnih sanj,
premnog sovražnik čaka,
da pot odpreš mu vanj.*

*Sovrag pa nade zlate,
vse sanje raztepta,
strasti razpali ogenj,
ves raj ti pokonča.*

Fr. Kollednik.

K. ANDREJEV:

Smreka in lipa.

a jesen se je posmehovala smreka lipi, ki je izgubila liste in ostala gola.

Lipa pa ji pravi: „Moji listi so široki in veliki ter delajo poleti lepo senco, kamor sede truden potnik, da se ohladi in odpočije. Sedaj pa je od dne do dne mrzlejše, in potniku ni treba več iskati sence. Glej, listi bi mi bili sedaj nepotrebni, zato so odpadli. Tvoji vedno zeleni listi ne koristijo človeku ne pozimi ne poleti, ker so tako ozki, da ne delajo sence, v kateri bi se mogel odpočiti truden potnik.“

Smreka je osramočena molčala.

